

M.J. Arlidge

**NAAR
BED,
NAAR
BED**

Soms zou je liever sterven...

ISBN 978-90-225-7859-9

ISBN 978-94-023-0898-3 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Little Boy Blue*

Oorspronkelijke uitgever: Penguin Books Ltd, Londen

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 M.J. Arlidge

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Hij zag eruit als een vallende engel. Naakt op een paar zilveren vleugels na, hing zijn gespierde lichaam in de lucht en slingerde het heen en weer aan de zware ketting waarmee hij aan het plafond vastzat. Zijn vingers graaiden naar beneden naar de sleutel waarmee hij zichzelf kon bevrijden, maar het ding bleef net buiten zijn bereik, alsof het hem wilde tergen. Hij was overgeleverd aan de willekeur van zijn overmeesteraar en zij cirkelde nu om hem heen en overpeinsde waar ze hem zou aanvallen. Op zijn borst? Zijn geslachtsdelen? Zijn voetzolen?

Er had zich inmiddels een menigte verzameld, maar hij bleef niet treuzelen. Hij had genoeg van het spektakel, had het al zo vaak gezien, en liep snel verder in de hoop iets anders te vinden wat hem afleidde. Hij ging altijd naar het Annual Ball, het was het hoogtepunt van de sm-agenda aan de zuidkust, maar hij had zo'n idee dat dit zijn laatste keer was. Niet zozeer omdat hij er steeds dezelfde exen tegen het lijf liep, maar omdat het hele gebeuren zo vertróúwd was geworden. Wat eens extravagant en opwindend was, deed nu leeg en gekunsteld aan. Dezelfde mensen die dezelfde dingen deden en zwolgen in de aandacht.

Misschien was hij vanavond gewoon niet in de stemming. Sinds het uit was met David was hij zo somber dat hij nergens meer van

leek te genieten. Hij had meer gehoopt dan verwacht dat het vanavond leuk zou zijn en nu al voelde hij de teleurstelling en walging in zich opkomen. Iedereen had het kennelijk naar zijn zin, hij kreeg in elk geval genoeg aanbiedingen van feestgangers, dus wat mankeerde hem? Waarom was hij niet in staat te accepteren dat hij alleen was?

Hij baande zich een weg naar de bar en bestelde een dubbele whisky. Terwijl de barman aan het werk ging, liet hij zijn blik over de omgeving glijden. Mannen, vrouwen en anderen die zich daartussenin bevonden paradeerden op de dansvloeren en podia; een kolkende massa van menselijkheid die binnen de afbrokkelende muren van een souterrain waren gepropt. Dit was hun avond en ze hadden zich allemaal prachtig uitgedost: meesters met rubberen spikes, maagden met hangsloten, sletten die zwanen worden en natuurlijk de plichtmatige complete bondagepakken. En allemaal deden ze zo verschrikkelijk hun best.

Net toen hij zich vol weerzin terugdraaide naar de bar, zag hij hem. Omlijst door de opgezweepte menigte leek hij een vast punt; een beeld dat absolute rust uitstraalde te midden van de chaos en doodbedaard de clubgangers voor hem bekeek. Was het een 'hij'? Moeilijk te zeggen. Het donkere leren masker bedekte alles behalve de ogen en het bijpassende pak onthulde alleen een slank tweeslachtig postuur. Hij liet zijn blik over het verborgen lichaam glijden op zoek naar aanwijzingen en besepte opeens dat het onderwerp van zijn aandacht hem recht aankeek. Beschaamd wendde hij zich af. Maar een paar seconden later kreeg zijn nieuwsgierigheid de overhand en keek hij opnieuw.

De persoon staarde naar hem. Deze keer draaide hij zich niet om. Hun blikken bleven tien seconden of langer aan elkaar gekluisterd voordat de figuur zich opeens omdraaide en wegliep naar het donkere, discretere deel van de club.

Hij aarzelde geen moment meer en volgde hem langs de bar, de dansvloer en de geketende engel in de richting van de achterkamer-tjes, die vanavond zwaar in trek waren als privéplekjes voor korte, koortsachtige liaisons. Hij voelde zijn opwinding groeien en terwijl hij zijn pas versnelde, bekeek hij de contouren van de persoon voor hem. Was het zijn verbeelding of had het lichaam iets bekends? Was dit iemand die hij kende, iemand die hij bij zijn werk of privé eerder had ontmoet? Of was dit een vreemde die hem speciaal had uitgekozen? Het was een intrigerend vraagstuk.

De persoon stond nu in z'n eentje in een klein, groezelig kamer-tje. In elke andere situatie zou hij voorzichtig zijn. Maar vanavond niet. Niet nu. Dus ging hij de kamer binnen, liep regelrecht op de wachtende persoon af en duwde de deur stevig achter zich dicht.

2

De doordringende kreet was hard en lang. Haar ogen schoten net op tijd naar links om te zien waar het vandaan kwam – een geschrokken vos die in de bosjes wegdook – maar ze hield haar tempo vast en rende dieper het bos in. Ze moest door, wat er ook gebeurde.

Haar longen brandden, haar spieren deden pijn, maar ze rende verder, trotseerde de laaghangende takken en omgevallen bomen en bad dat het geluk met haar was. Het was bijna middernacht en er was niemand in de buurt om haar te helpen als ze zou vallen, maar ze was nu zo dichtbij.

De begroeiing werd minder, het bladerdek werd minder dicht en een paar seconden later was ze op open terrein; een ranke figuur met capuchon die over de uitgestrekte vlakte van Southampton Common stormde. Op hoge snelheid naderde ze de begraafplaats aan de westelijke rand van het park en hoewel haar lijf hartgrondig protesteerde, versnelde ze nogmaals. Een paar seconden later was ze er en klapte ze hard tegen het hek van de begraafplaats, waarna ze haar mouw opstroopte om haar stopwatch stil te zetten. Achtentwintig minuten en vijftien seconden: een nieuw persoonlijk record.

Hijgend trok Helen Grace haar capuchon af en keek ze naar de

nachtlucht. Er stond een bijna volle maan, er hing geen wolkje aan de lucht en de zachte bries die langs haar lijf waaide, was koud en verfrissend. Haar hart roffelde een verwoed ritme, zweet druppelde langs haar wangen, maar toch glimlachte ze, blij dat ze een halve minuut van haar tijd had afgeschaafd, blij dat de maan in elk geval getuige was geweest van haar overwinning. Ze had zichzelf nog nooit zo opgejaagd, maar het was het waard geweest.

Ze liet zich op de grond zakken en begon te rekken. Ze wist dat het er vreemd uitzag, een vrouw alleen die in de schaduw van een vervallen begraafplaats allerlei vreemde bewegingen maakte, en dat velen haar op haar kop zouden hebben gegeven voor het feit dat ze hier nog zo laat was. Maar het hoorde bij haar routine en op deze plek was ze nooit bang of onrustig. Ze genoot ervan dat het zo afgelegen en eenzaam was; door hier alleen te zijn, voelde het aan als háár plek.

Haar leven was zo zorgelijk en ingewikkeld geweest, zo beladen met incidenten en gevaar, dat er maar weinig plekken waren waar ze echt rust vond. Maar hier, als nietig, naamloos wezen, overschaduw door de immense duisternis van het verlaten park, voelde ze zich ontspannen en gelukkig. Meer nog, ze voelde zich vrij.

3

Hij kon zich niet verroeren.

Er was weinig gesproken en ze waren snel overgegaan tot het hoofdgebeuren. Een stoel was midden in de kamer gezet en hij was er ruw op geduwd. Hij wist dat hij zijn mond moest houden; het mooie van deze ontmoetingen was dat ze mysterieus, anoniem en geheim waren. Loslippigheid verpestte het moment, maar niet hier; dit voelde op de een of andere manier precies goed.

Hij leunde naar achteren en stond toe dat hij werd vastgebonden. Zijn overmeesteraar was voorbereid. Hij wond dik lint om zijn enkels en bond ze vast aan de stoelpoten. Het materiaal voelde zacht en weldadig tegen zijn huid en hij slaakte een zucht; hij was er zo aan gewend om alles in de hand te hebben, degene te zijn die nadacht, plande en regelde, dat het fijn was om even de knop om te zetten. Het was heel lang geleden dat iemand hem bij de hand had genomen en plotseling besepte hij hoe spannend hij dat vond.

Vervolgens was het de beurt aan zijn armen, die zachtjes naar achteren werden getrokken en met leren riemen aan de stoel werden gebonden. Hij rook het bewerkte leer; een geur die hem als klein kind al had geïntrigeerd en nu aangenaam vertrouwd was. Hij sloot zijn ogen – het was lekkerder als je niet wist wat er ging komen – en zette zich schrap.

Het volgende stadium was ingewikkelder, maar niet minder teder. Natte lakens werden zorgvuldig uitgevouwen en vanaf de enkel omhoog om hem heen gewikkeld. Terwijl de minuten voorbijgingen, begon het vocht te verdampen, trokken de lakens strak en spanden ze om zijn huid. Nog even en hij kon geen vin meer verroeren onder zijn middel: een merkwaardig maar niet onaangenaam gevoel. Even later was hij tot zijn borst ingepakt en zette zijn minnaar van vanavond het bovenste laken zorgvuldig vast met dikke, zilverkleurige tape dat hij meerdere keren om zijn brede schouders wond en net onder zijn adamsappel afscheurde.

Hij deed zijn ogen open en keek zijn overmeesteraar aan. De sfeer in de kamer was vol verwachting. Dit kon op verschillende manieren verder gaan: sommige met wederzijds goedvinden, andere misschien minder. Stuk voor stuk hadden ze hun aantrekkelijke kanten en hij vroeg zich af welke hij of zij zou kiezen.

Geen van beide zeiden ze iets. De stilte tussen hen werd alleen doorbroken door de gedempte europop die op dit moment de mensen op de dansvloer op een oorverdovende manier overwelddigde. Maar het geluid leek heel ver weg, alsof ze in een ander universum waren, verstrengeld in dit moment.

Nog altijd maakte zijn overmeesteraar geen aanstalten om hem te straffen of te behagen en voor het eerst voelde hij wat frustratie: iedereen houdt ervan om geplaagd te worden, maar er zijn grenzen. Hij kon het begin van een erectie voelen die tegen de stof duwde en die wilde hij niet graag verkwisten.

‘Kom op dan,’ zei hij zacht. ‘Laat me niet langer wachten. Ik heb al heel lang geen liefde gehad.’

Hij deed zijn ogen dicht en wachtte. Wat zou eerst komen? Een klap? Een stomp? Een streling? Even gebeurde er niets. Toen voelde hij iets langs zijn wang strijken. Zijn minnaar was dichtbij gekomen;

hij kon diens adem tegen zijn gezicht voelen, kon horen dat zijn lippen uiteengingen.

‘Dit gaat niet om liefde,’ fluisterde zijn overweldiger. ‘Dit gaat om háát.’

Zijn ogen schoten open, maar het was al te laat. Zijn overweldiger wond de tape rond zijn kin, zijn mond... Hij probeerde te schreeuwen, maar zijn tong werd teruggeduwd door het plakkerige, bittere hechtmiddel. Vervolgens bedekte het zijn wangen, zijn neus. Even later werd de tape tegen zijn ogen geplakt en werd alles zwart.